Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

12. ledna 2023 *

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů – Nařízení (EU) 2016/679 – Články 77 až 79 – Procesní prostředky – Souběžné využití – Koordinace – Procesní autonomie – Účinnost pravidel ochrany stanovených v tomto nařízení – Soudržné a jednotné uplatňování těchto pravidel v celé Evropské unii – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie“

Ve věci C-132/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Fővárosi Törvényszék (Městský soud v Budapešti, Maďarsko) ze dne 2. března 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 3. března 2021, v řízení

BE

proti

Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

za účasti:

Budapesti Elektromos Művek Zrt.,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, L. Bay Larsen, místopředseda, vykonávající funkci soudce prvního senátu, P. G. Xuereb, A. Kumin a I. Ziemele (zpravodajka), soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

vedoucí soudní kanceláře: I. Illéssy, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. května 2022,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za BE I. Kulcsárem, ügyvéd,

* Jednací jazyk: maďarština.

– za Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság G. Barabásem, jogtanácsos, ve spolupráci s G. J. Dudásem a Á. Hargitou, ügyvédek,

– za maďarskou vládu Zs. Biró-Tóth a M. Z. Fehérem, jako zmocněnci,

– za českou vládu O. Serdulou, M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

– za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s E. De Bonisem a M. F. Severi, avvocati dello Stato,

– za polskou vládu B. Majczynou a J. Sawickou, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi H. Kranenborgem, Zs. Teleki a P. J. O. Van Nuffelem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 8. září 2022,

vydává tento

Rozsudek

1 Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 77 odst. 1, čl. 78 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1).

2 Žádost byla podána v rámci sporu mezi BE a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (Národní úřad pro ochranu údajů a svobodu informací, Maďarsko, dále jen „dozorový úřad“), který se týkal zamítnutí žádosti BE o poskytnutí výňatků ze zvukového záznamu valné hromady akcionářů, které se BE účastnil.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 10, 11, 141 a 143 odůvodnění nařízení 2016/679 uvádějí:

„(10) S cílem zajistit soudržnou a vysokou úroveň ochrany fyzických osob a odstranit překážky bránící pohybu osobních údajů v rámci [Evropské] [u]nie by měla být úroveň ochrany práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním těchto údajů rovnocenná ve všech členských státech. V celé Unii je třeba zajistit soudržné a jednotné uplatňování pravidel ochrany základních práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů. […]

(11) Účinná ochrana osobních údajů v celé Unii vyžaduje […] posílení a podrobné vymezení práv subjektů údajů a povinností těch, kdo osobní údaje zpracovávají a o jejich zpracování rozhodují […]

[…]

(141) Každý subjekt údajů by měl mít právo podat stížnost u jediného dozorové[ho] úřadu, zejména v členském státě, kde má své obvyklé bydliště, a právo na účinnou soudní ochranu v souladu s článkem 47 [Listiny základních práv Evropské unie], jestliže se domnívá, že byla porušena jeho práva podle tohoto nařízení, nebo pokud dozorový úřad na stížnost nereaguje, stížnost zcela či částečně odmítne či zamítne, nebo pokud nekoná, přestože je to nutné z důvodu ochrany práv subjektu údajů. […]

[…]

(143) […] každá fyzická nebo právnická osoba by měla právo na účinnou soudní ochranu u příslušného vnitrostátního soudu proti rozhodnutím dozorového úřadu, která vůči ní zakládají právní účinky. […] Řízení proti dozorovému úřadu by mělo být zahájeno u soudů toho členského státu, v němž je daný dozorový úřad zřízen, a mělo by probíhat podle procesního práva tohoto členského státu. Tyto soudy by měly vykonávat soudní pravomoc v plném rozsahu, která by měla zahrnovat pravomoc řešit všechny skutkové a právní otázky, které jsou pro jimi projednávaný spor relevantní.“

4 Články 60 až 63 tohoto nařízení stanoví mechanismy spolupráce, vzájemné pomoci a kontroly soudržnosti mezi dozorovými úřady členských států.

5 Článek 77 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Aniž jsou dotčeny jakékoliv jiné prostředky správní nebo soudní ochrany, má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, zejména v členském státě svého obvyklého bydliště, místa výkonu zaměstnání nebo místa, kde došlo k údajnému porušení, pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení.“

6 Článek 78 odst. 1 téhož nařízení stanoví:

„Aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každá fyzická nebo právnická osoba právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká.“

7 Článek 79 odst. 1 nařízení 2016/679 stanoví:

„Aniž je dotčena jakákoli dostupná správní či mimosoudní ochrana, včetně práva na podání stížnosti u dozorového úřadu podle článku 77, má každý subjekt údajů právo na účinnou soudní ochranu, pokud má za to, že jeho práva podle tohoto nařízení byla porušena v důsledku zpracování jeho osobních údajů v rozporu s tímto nařízením.“

8 Článek 81 tohoto nařízení, nadepsaný „Přerušení řízení“, zní takto:

„1. Má-li příslušný soud členského státu informace o tom, že u soudu jiného členského státu probíhá řízení týkající se stejného předmětu, pokud jde o zpracování prováděné týmž správcem nebo zpracovatelem, kontaktuje daný soud jiného členského státu, aby existenci takového řízení ověřil.

2. Probíhá-li u soudu jiného členského státu řízení týkající se stejného předmětu, pokud jde o zpracování prováděné týmž správcem nebo zpracovatelem, kterýkoliv z příslušných soudů, u nichž nebylo řízení zahájeno jako první, může své řízení přerušit.

3. Pokud toto řízení probíhá v prvním stupni, kterýkoliv ze soudů, u nichž nebylo řízení zahájeno jako první, se může na návrh jedné ze stran také prohlásit za nepříslušný, je-li soud, u něhož bylo řízení zahájeno jako první, příslušný pro daná řízení a spojení těchto řízení je podle práva státu tohoto soudu přípustné.“

Maďarské právo

9 Ustanovení § 22 az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (zákon č. CXII z roku 2011 o právu na informační sebeurčení a informační svobodě), ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanoví:

„V souladu s ustanovením kapitoly VI je subjekt údajů v rámci výkonu svých práv oprávněn:

a) požádat [dozorový úřad] aby zahájil šetření zákonnosti opatření přijatého správcem v případě, že správce omezil výkon práv náležejících subjektu údajů, jež jsou určena v článku 14, nebo zamítl žádost subjektu údajů, jejímž prostřednictvím měl subjekt údajů v úmyslu uplatnit svá práva, jakož i

b) požádat, aby [dozorový úřad] zahájil správní řízení v oblasti ochrany údajů, pokud se subjekt údajů domnívá, že správce nebo zpracovatel jednající jménem správce nebo na základě pokynů správce porušil během zpracování jeho osobních údajů povinnosti v oblasti zpracování osobních údajů stanovené zákonem nebo na základě zákona či závazným aktem Evropské unie.“

10 Článek 23 zákona č. CXII z roku 2011 ve znění použitelném na spor v původním řízení stanoví:

„1. Subjekt údajů má aktivní legitimaci k zahájení soudního řízení proti správci nebo zpracovateli, pokud jde o úkony zpracování spadající do rozsahu činnosti posledně jmenovaného, domnívá-li se, že správce nebo zpracovatel jednající jménem správce nebo na základě jeho pokynů porušil během zpracování jeho osobních údajů povinnosti v oblasti zpracování osobních údajů stanovené zákonem nebo závazným aktem Evropské unie.

[…]

4. Účastníkem soudního řízení může být i osoba, která jinak nemá procesní způsobilost. [Dozorový úřad] může vstoupit do řízení jako vedlejší účastník řízení na podporu návrhových žádání subjektu údajů.

5. Pokud soud žalobě vyhoví, konstatuje existenci protiprávního jednání a nařídí správci nebo zpracovateli, aby

(a) ukončil protiprávní zpracování údajů,

(b) zajistil zákonnost zpracování údajů nebo

(c) jednal určitým způsobem za účelem zajištění účinnosti uplatnění práv subjektu údajů,

a pokud je to nezbytné, současně rozhodne o návrzích týkajících se náhrady majetkové a nemajetkové újmy.“

Skutkový stav v původním řízení a předběžné otázky

11 Dne 26. dubna 2019 se BE účastnil valné hromady akciové společnosti, jejímž je akcionářem, a při této příležitosti položil otázky členům představenstva této společnosti, jakož i dalším účastníkům. Následně BE požádal uvedenou společnost, jakožto správce osobních údajů, aby mu předala zvukový záznam provedený na uvedené valné hromadě.

12 Dotčená společnost poskytla BE pouze výňatky z tohoto záznamu, na nichž byly nahrány jeho vstupy, s vyloučením vstupů ostatních účastníků oné valné hromady.

13 BE tedy požádal dozorový úřad, aby konstatoval, že tato společnost tím, že mu nevydala uvedený záznam obsahující odpovědi na jeho otázky, jednala protiprávně a v rozporu s nařízením 2016/679, jakož i aby uvedené společnosti uložil povinnost předat mu dotčený záznam. Dozorový úřad tuto žádost zamítl rozhodnutím ze dne 29. listopadu 2019.

14 Pan BE podal proti tomuto rozhodnutí dozorového úřadu žalobu k předkládajícímu soudu na základě čl. 78 odst. 1 tohoto nařízení s cílem dosáhnout změny nebo podpůrně zrušení uvedeného rozhodnutí.

15 Souběžně s předložením věci dozorovému úřadu podal BE druhou žalobu k civilnímu soudu podle čl. 79 odst. 1 tohoto nařízení, a sice k Fővárosi Ítélőtábla (Regionální odvolací soud v Budapešti, Maďarsko), která směřovala proti rozhodnutí správce údajů.

16 Zatímco řízení o první z těchto žalob stále probíhá před předkládajícím soudem, Fővárosi Ítélőtábla (Regionální odvolací soud v Budapešti, Maďarsko) rozsudkem, který nabyl právní moci, vyhověl druhé žalobě z důvodu, že správce porušil právo BE na přístup k osobním údajům.

17 Předkládající soud uvádí, že musí posoudit tentýž skutkový stav a stejná tvrzení týkající se porušení nařízení 2016/679, jako jsou ty, o nichž již pravomocným rozsudkem rozhodl Fővárosi Ítélőtábla (Regionální odvolací soud v Budapešti, Maďarsko). Tento soud se táže, jakým způsobem by měl sladit posouzení legality rozhodnutí přijatého správcem osobních údajů civilním soudem se správním řízením, které vedlo k přijetí rozhodnutí dozorového úřadu, jež je uvedeno v bodě 13 tohoto rozsudku a jež je předmětem žaloby podané k němu, a zejména zda má jeden procesní prostředek přednost před druhým.

18 Souběžné uplatnění procesních prostředků zakotvených v článcích 77 až 79 nařízení 2016/679 by totiž mohlo vést k přijetí vzájemně si odporujících rozhodnutí týkajících se totožných skutkových okolností.

19 Taková situace by mohla ohrozit právní jistotu, jak pokud jde o soukromé osoby, tak o dozorové úřady.

20 Předkládající soud uvádí, že vzhledem k nezávislosti dozorových úřadů, jakož i k jejich významným pravomocím definovaným nařízením 2016/679 v systému ochrany osobních údajů, by byly úkoly a pravomoci těchto úřadů ohroženy, pokud by tyto orgány byly při svém posouzení vázány posouzením občanskoprávního soudu, u něhož bylo zahájeno řízení týkající se stejných skutečností na základě čl. 79 odst. 1 tohoto nařízení.

21 Vzhledem k tomu, že ustanovení uvedeného nařízení nestanoví žádné pravidlo přednosti mezi procesními prostředky zakotvenými v článcích 77 až 79 tohoto nařízení, má předkládající soud za to, že Soudnímu dvoru přísluší objasnit vztah mezi těmito prostředky.

22 Za těchto podmínek se Fővárosi Törvényszék (Městský soud v Budapešti, Maďarsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 77 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 nařízení [2016/679] vykládány v tom smyslu, že prostředek správní ochrany upravený v článku 77 nařízení je prostředkem pro uplatnění práv vyplývajících z veřejného práva, zatímco prostředek soudní ochrany, který je upraven v článku 79 nařízení, je prostředkem pro uplatnění práv vyplývajících ze soukromých práv? Pokud bude odpověď kladná, je třeba vyvodit z výše uvedeného závěr, že dozorový úřad, jemuž přísluší rozhodovat ve věci prostředků správní ochrany, má přednostní pravomoc k určení existence protiprávního jednání?

2) Který z následujících dvou výkladů je v souladu s článkem 47 Listiny základních práv, pokud subjekt údajů – podle jehož názoru bylo při zpracování jeho osobních údajů porušeno nařízení 2016/679 – uplatňuje současně své právo podat stížnost podle čl. 77 odst. 1 [tohoto nařízení] a své právo zahájit soudní řízení podle čl. 79 odst. 1 uvedeného nařízení:
   a) dozorový úřad a soud, jemuž byla žaloba předložena, jsou povinny každý zvlášť přezkoumat, zda došlo k porušení práv, i když to může vést k rozdílným výsledkům, nebo
   b) rozhodnutí dozorového úřadu má přednost, pokud jde o posouzení, zda došlo k porušení vzhledem k oprávnění stanovenému v čl. 51 odst. 1 nařízení 2016/679 a k pravomocím přiznaným čl. 58 odst. 2 písm. b) a d) téhož nařízení?

3) Musí být nezávislost přiznaná dozorovému úřadu na základě čl. 51 odst. 1 a čl. 52 odst. 1 nařízení [2016/679] vykládána v tom smyslu, že uvedený dozorový úřad není při vyřizování stížnosti podle článku 77 [tohoto nařízení] a rozhodování o ní, vázán obsahem pravomocného rozsudku soudu příslušného podle článku 79 [uvedeného nařízení], takže může dokonce v souvislosti s týmž tvrzeným porušením vydat odlišné rozhodnutí?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti

23 Evropská komise vyjadřuje pochybnosti o přípustnosti předběžných otázek. Uvádí, jak vyplývá ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, že ke dni podání této žádosti vydaly jak dozorový úřad, tak občanskoprávní soud rozhodnutí, takže tyto otázky jsou jako takové hypotetické. Předkládající soud si ve skutečnosti klade otázku týkající se vztahu mezi rozhodnutími dvou vnitrostátních soudů, a sice správního soudu a civilního soudu. Tato otázka však nebyla v předkládacím rozhodnutí formulována.

24 V tomto ohledu je třeba připomenout, že se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí na vlastní odpovědnost a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí žádosti podané vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [rozsudek ze dne 10. února 2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Promlčecí lhůta), C-219/20, EU:C:2022:89, bod 20 a citovaná judikatura].

25 Kromě toho musí žádost o rozhodnutí o předběžné otázce obsahovat v souladu s čl. 94 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora popis důvodů, na základě kterých má předkládající soud pochybnosti o výkladu určitých ustanovení práva Unie, jakož i vztah, který spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve sporu v původním řízení.

26 V projednávané věci je zajisté nesporné, že dozorový úřad, jemuž byla věc předložena na základě čl. 77 odst. 1 nařízení 2016/679, vydal rozhodnutí před tím, než byla věc předložena občanskoprávnímu soudu, který rozhodl o žalobě podané BE na základě čl. 79 odst. 1 tohoto nařízení. Ze skutečností uvedených předkládajícím soudem vyplývá, že tato žaloba vedla k pravomocnému rozsudku. Kromě toho je pravda, že předkládající soud uvedl v předběžných otázkách, které položil Soudnímu dvoru, pouze tato dvě ustanovení.

27 Avšak i když předkládající soud formuloval otázku tak, že odkázal pouze na určitá ustanovení unijního práva, nebrání tato okolnost tomu, aby Soudní dvůr tomuto soudu poskytl veškeré prvky výkladu, které mohou být pro rozsouzení věci, jež mu byla předložena, užitečné, ať již na ně posledně uvedený soud v položených otázkách odkázal, či nikoli. V tomto ohledu přísluší Soudnímu dvoru, aby ze všech poznatků předložených vnitrostátním soudem, zejména z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, vytěžil ty prvky unijního práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu třeba vyložit [rozsudek ze dne 10. února 2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Promlčecí lhůta), C-219/20, EU:C:2022:89, bod 34 a citovaná judikatura].

28 Předkládající soud přitom uvádí, že podle vnitrostátního procesního práva není vázán pravomocným rozsudkem vydaným civilním soudem, který rozhodl o žalobě podané BE na základě čl. 79 odst. 1 nařízení 2016/679. Dále vzhledem k tomu, že BE nevzal zpět svou žalobu podanou k předkládajícímu soudu na základě čl. 78 odst. 1 tohoto nařízení a znějící na změnu nebo zrušení rozhodnutí dozorového úřadu uvedeného v bodě 13 tohoto rozsudku, přísluší tomuto soudu, aby rozhodl o legalitě tohoto rozhodnutí vydaného před vynesením rozsudku civilního soudu.

29 Svými otázkami se tak předkládající soud, kterému byla předložena žaloba na základě čl. 78 odst. 1 nařízení č. 2016/679 proti tomuto rozhodnutí dozorového úřadu vydanému na základě čl. 77 odst. 1 tohoto nařízení, snaží zjistit, zda je podle ustanovení tohoto nařízení pravomocný rozsudek vydaný soudem, kterému byla věc předložena na základě čl. 79 odst. 1 uvedeného nařízení, závazný, pokud jde o určení, zda došlo k porušení práv zaručených tímto nařízením, či nikoli.

30 Za těchto podmínek je za účelem podání užitečné odpovědi předkládajícímu soudu třeba mít za to, že podstatou otázek tohoto soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 77 odst. 1, čl. 78 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 nařízení 2016/679, musí být ve světle článku 47 Listiny základních práv (dále

jen „Listina“), vykládány v tom smyslu, že procesní prostředky zakotvené v uvedených čl. 77 odst. 1 a čl. 78 odst. 1 a dále v čl. 79 odst. 1, mohou být uplatněny zároveň a nezávisle, nebo zda má jeden z nich přednost.

31 Takto přeformulované předběžné otázky jsou tudíž přípustné.

K věci samé

32 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je třeba při výkladu ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 2. prosince 2021, Vodafone Kabel Deutschland, C-484/20, EU:C:2021:975, bod 19 a citovaná judikatura).

33 Pokud jde o znění ustanovení nařízení 2016/679 uvedených v bodě 30 tohoto rozsudku, je třeba nejprve připomenout, že čl. 77 odst. 1 tohoto nařízení upřesňuje, že „aniž jsou dotčeny jakékoliv jiné prostředky správní nebo soudní ochrany“, má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu. Dále čl. 78 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví, že každá fyzická nebo právnická osoba má právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká, „aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana“. Konečně čl. 79 odst. 1 téhož nařízení zaručuje každému subjektu údajů právo na účinnou soudní ochranu, „aniž je dotčena jakákoli dostupná správní či mimosoudní ochrana, včetně práva na podání stížnosti u dozorového úřadu podle článku 77“.

34 Tato ustanovení nařízení 2016/679 tedy poskytují různé procesní prostředky osobám dovolávajícím se porušení tohoto nařízení, přičemž každý z těchto prostředků musí být možné uplatnit, „aniž jsou dotčeny“ ostatní prostředky.

35 Ze znění těchto ustanovení především vyplývá, že nařízení 2016/679 nestanoví přednostní nebo výlučnou příslušnost ani žádné pravidlo přednosti posouzení provedeného úřadem nebo soudem, které jsou v něm uvedeny, pokud jde o existenci porušení práv přiznaných tímto nařízením. Procesní prostředek zakotvený v čl. 78 odst. 1 tohoto nařízení, jehož předmětem je přezkum legality rozhodnutí dozorového úřadu přijatého na základě článku 77, a procesní prostředek zakotvený v čl. 79 odst. 1 téhož nařízení mohou být tedy podány zároveň a nezávisle.

36 Dále, takové zjištění je potvrzeno kontextem, jehož součástí jsou dotčená ustanovení nařízení 2016/679.

37 Zatímco totiž unijní normotvůrce výslovně upravil vztah mezi procesními prostředky zakotvenými v nařízení č. 2016/679 v případě současného předložení věci dozorovým úřadům nebo soudům několika členských států v souvislosti se zpracováním osobních údajů provedeným týmž správcem, je nutno konstatovat, že tomu tak není v případě procesních prostředků zakotvených v článcích 77 až 79 tohoto nařízení.

38 Články 60 až 63 nařízení č. 2016/679 stanovují mechanismy spolupráce, vzájemné pomoci a koordinace, na jejichž základě si dozorové úřady vzájemně pomáhají, informují se a provádějí společné postupy za účelem zajištění soudržného a účinného uplatňování ustanovení tohoto nařízení v celé Unii.

39 Kromě toho čl. 81 odst. 2 a 3 uvedeného nařízení stanoví pravidla týkající se případů zahájení řízení u několika soudů různých členských států.

40 Naproti tomu taková pravidla nejsou obsažena v nařízení 2016/679, pokud jsou stížnost k dozorovému úřadu a žaloby podány v rámci téhož členského státu ve věci téhož zpracování osobních údajů.

41 Kromě toho z čl. 78 odst. 1 nařízení 2016/679 ve spojení s bodem 143 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že soudy, k nimž je podána žaloba proti rozhodnutí dozorového úřadu, by měly vykonávat soudní pravomoc v plném rozsahu, která by měla zahrnovat pravomoc řešit všechny skutkové a právní otázky, které jsou pro jimi projednávaný spor relevantní.

42 Konečně, pokud jde o cíle sledované uvedeným nařízením, zejména z bodu 10 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že jeho cílem je zajistit vysokou úroveň ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů v rámci Unie. Bod 11 odůvodnění téhož nařízení kromě toho uvádí, že účinná ochrana těchto osobních údajů vyžaduje posílení práv subjektů údajů. Jak uvedl generální advokát v bodě 55 svého stanoviska, volba unijního normotvůrce ponechat subjektům práv možnost využít souběžně a nezávisle procesní prostředky zakotvené v čl. 77 odst. 1 a čl. 78 odst. 1 nařízení 2016/679, na jedné straně, a v čl. 79 odst. 1 tohoto nařízení, na straně druhé, je součástí cíle uvedeného nařízení.

43 Nařízení 2016/679 ukládá totiž mimo jiné příslušným orgánům členských států povinnost zajistit vysokou úroveň ochrany práv zaručených článkem 16 SFEU a článkem 8 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2021, Facebook Ireland a další, C-645/19, EU:C:2021:483, bod 45).

44 Poskytnutí několika prostředků procesních posiluje rovněž cíl uvedený v bodě 141 odůvodnění nařízení 2016/679, kterým je zaručit každému subjektu údajů, který se domnívá, že byla porušena jeho práva podle tohoto nařízení, právo na účinnou soudní ochranu v souladu s článkem 47 Listiny.

45 Vzhledem k tomu, že neexistuje unijní právní úprava v dané oblasti, přísluší každému členskému státu, aby na základě zásady procesní autonomie členských států stanovil pravidla týkající se správního a soudního řízení určeného k zajištění vysoké úrovně ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva.

46 Na základě vnitrostátních procesních ustanovení tudíž předkládajícímu soudu přísluší, aby určil, jak mají být tyto procesní prostředky zakotvené v nařízení 2016/679 uplatněny v takovém případě, jako je případ, o který se jedná ve věci v původním řízení.

47 Pravidla uplatňování těchto procesních prostředků existujících zároveň a nezávisle na sobě by však neměla ohrožovat užitečný účinek a účinnou ochranu práv zaručených tímto nařízením.

48 Tato pravidla totiž nesmějí být méně příznivá než ta, která se týkají podobných procesních prostředků stanovených na ochranu práv vyplývajících z vnitrostátního právního řádu (zásada rovnocennosti), a nesmějí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2022, EPIC Financial Consulting, C-274/21 a C-275/21, EU:C:2022:565, bod 73 a citovaná judikatura).

49 Soudům členských států přitom přísluší na základě zásady loajální spolupráce uvedené v čl. 4 odst. 3 SEU zajistit soudní ochranu práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, přičemž čl. 19 odst. 1 SEU kromě toho členským státům ukládá povinnost zajistit prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých unijním právem (rozsudek ze dne 27. září 2017, Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, bod 57).

50 Členské státy musí při vymezování procesních podmínek soudní žaloby určené k ochraně práv přiznaných směrnicí 2016/679 konkrétně zajistit dodržování práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces zakotveného v článku 47 Listiny, které je potvrzením zásady účinné soudní ochrany (obdobně viz rozsudek ze dne 27. září 2017, Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, bod 59).

51 Členské státy tedy musí zajistit, aby konkrétní pravidla uplatňování procesních prostředků zakotvených v čl. 77 odst. 1, čl. 78 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 nařízení 2016/679 nepřiměřeně neovlivnila právo na účinný prostředek nápravy před soudem zakotvené v uvedeném v článku 47 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2017, Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, bod 76).

52 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že systém procesních prostředků upravený maďarským právem je koncipován tak, že procesní prostředky zakotvené v čl. 78 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 nařízení 2016/679 jsou nezávislé. Předkládající soud totiž upřesňuje, že podle tohoto práva není vázán rozhodnutím vydaným soudem rozhodujícím o žalobě podané na základě tohoto čl. 79 odst. 1, přestože skutkový stav, který byl těmto soudům předložen, je stejný.

53 Nelze tudíž vyloučit, že rozhodnutí vydaná těmito dvěma soudy si budou odporovat, přičemž jedno rozhodnutí konstatuje porušení ustanovení nařízení 2016/679 a druhé, že k takovému porušení nedošlo.

54 V tomto případě by existence dvou vzájemně si odporujících rozhodnutí zpochybnila cíl zajistit soudržné a jednotné uplatňování pravidel ochrany základních práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů v celé Unii, který je uveden v bodě 10 odůvodnění tohoto nařízení.

55 Ochrana přiznaná rozhodnutím vydaným v návaznosti na žalobu podanou na základě čl. 79 odst. 1 uvedeného nařízení, kterým bylo konstatováno porušení ustanovení tohoto nařízení, by totiž nebyla soudržná s druhým soudním rozhodnutím vydaným v návaznosti na žalobu podanou na základě čl. 78 odst. 1 téhož nařízení, které má opačný výsledek.

56 Z toho by dále vyplynulo oslabení ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů, které se jich týkají, jelikož taková nesoudržnost by vytvořila situaci právní nejistoty.

57 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 77 odst. 1, čl. 78 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 nařízení 2016/679 musí být ve světle článku 47 Listiny vykládány v tom smyslu, že umožňují současné a nezávislé využití procesních prostředků zakotvených v uvedených čl. 77 odst. 1 a čl. 78 odst. 1 a dále v čl. 79 odst. 1. Je na členských státech, aby v souladu se zásadou procesní autonomie stanovily pravidla pro koordinaci těchto procesních prostředků, aby byla zajištěna účinnost ochrany práv zaručených tímto nařízením, soudržné a jednotné uplatňování ustanovení tohoto nařízení, jakož i právo na účinný prostředek nápravy před soudem ve smyslu článku 47 Listiny.

K nákladům řízení

58 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 77 odst. 1, čl. 78 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) musí být ve světle článku 47 Listiny základních práv Evropské unie

vykládány v tom smyslu, že

umožňují současné a nezávislé využití procesních prostředků zakotvených v uvedených čl. 77 odst. 1 a čl. 78 odst. 1 a dále v čl. 79 odst. 1. Je na členských státech, aby v souladu se zásadou procesní autonomie stanovily pravidla pro koordinaci těchto procesních prostředků, aby byla zajištěna účinnost ochrany práv zaručených tímto nařízením, soudržné a jednotné uplatňování jeho ustanovení, jakož i právo na účinný prostředek nápravy před soudem ve smyslu článku 47 Listiny základních práv.

Podpisy.